

Sygn. akt VIII Ka 538/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Gąsowski – spr.

Sędziowie SO Wiesław Oksiuta

SR Michał Czapka – del.

Protokolant – Aneta Chardziejko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej – Wiesławy Sawoško - Grębowskiej

po rozpoznaniu w dniu 26.10.2015 r. sprawy:

A. Z.

skazanego za czyn z art. 279 § 1 k.k. w z zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz art. 222 § 1 k.k.

z powodu apelacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 14.05.2015 r. sygn. akt XV K 243/15:

I. Wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy.

II. Za obronę z urzędu przed sądem odwoławczym zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. H. kwotę 147,60 [stu czterdziestu siedmiu złotych sześćdziesięciu groszy] w tym 27,60 [dwadzieścia siedem złotych sześćdziesiąt groszy] z tytułu podwyższenia należności o stawkę podatku VAT.

III. Zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Wiesław Oksiuta Dariusz Gąsowski Michał Czapka

UZASADNIENIE

A. Z. został skazany:

1. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 21.01.2015 r. w sprawie o sygn. akt VII K 867/14 za czyny:

1.1. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w okresie 18-19.02.2013 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

1.2. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w okresie 25-28.02.2013 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

orzeczono karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, zobowiązano do naprawienia szkody w całości, zwolniono z kosztów sądowych

2. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 30.01.2015 r. w sprawie o sygn. akt XV K 1376/14 za czyn z art. 222 § 1 k.k. popełniony w dniu 05.10.2014 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, zwolniono z kosztów sądowych.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem łącznym z dnia 14.05.2015 roku, w sprawie sygn. akt XV K 243/15 na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył kary orzeczone w sprawach VII K 867/14 i XV K 1376/14 i wymierzył skazanemu A. Z. karę łączną 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. H. kwotę 147,60 zł, w tym 27,60 zł podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu i zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych w całości przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Na podst. art. 425 § 1 i 2 k.p.k., 444 k.p.k. wyrok zaskarżyła w pkt I w części dotyczącej wymiaru kary obrońca skazanego, która powołując się za art. 427 § 2 k.p.k. i 438 pkt 4 k.p.k. rozstrzygnięciu temu zarzuciła rażącą niewspółmierność kary łącznej poprzez wymierzenie jej na zasadzie asperacji w wysokości 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy ścisły związek przedmiotowo - podmiotowy pomiędzy czynami, których dotyczy kara łączna oraz pozytywna prognoza kryminologiczna zachodząca w stosunku do skazanego uzasadniają przekonanie, iż zasadne i współmierne jest wymierzenie skazanemu kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności.

Apelująca, na podst. art. 427 § 1 k.p.k., wniosła o zmianę przedmiotowego wyroku w pkt I poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy jest bezzasadna, stąd nie mogła zostać uwzględniona.

W wyniku kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku łącznego Sąd Okręgowy doszedł do przekonania o jego słuszności, tak w zakresie istnienia w niniejszej sprawie warunków orzeczenia kary łącznej, jak też w zakresie jej wymiaru.

Przed odniesieniem się do zarzutu apelacyjnych warto wskazać, iż zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.k. Sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, gdy zachodzą warunki do wydania kary łącznej. Z kolei przepis art. 85 k.k. stanowi, iż Sąd orzeka karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

W sprawie niniejszej Sąd Rejonowy słusznie, kierując się określonymi w przywołanych przepisach przesłankami orzeczenia w wyroku łącznym kary łącznej, orzekł wobec skazanego A. Z. karę łączną, za pozostające ze sobą w zbiegu realnym przestępstwa. Tak zatem połączeniu podlegały kary jednostkowe wymierzone za przestępstwa, za które został on skazany w sprawach prowadzonych przed Sądem Rejonowym w Białymstoku o sygn. akt VII K 867/14 oraz XV K 1376/14. Na zasadność takiego rozstrzygnięcia wskazują tak daty popełnienia czynów, jak i daty wydania wyroków jednostkowych.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu meriti także w zakresie rozstrzygnięcia o karze tak, co do zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady asperacji, jak i braku w stosunku do skazanego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

W orzecznictwie trafnie podkreśla się, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas: gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (wyrok SN z 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 7-8/1985, poz. 60). Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (wyrok SN z 30 listopada 1990 r., Wr 363/90, OSNKW 7-9/1991, poz. 39). Nie chodzi

przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - »rażąco« niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18).

Niewątpliwym jest, iż decydując w przedmiocie kary łącznej organ rozstrzygający winien pamiętać, iż wymierzając karę łączną uwzględnić należy - jak to już wcześniej stwierdzał Sąd Apelacyjny (np. wyrok z dnia 18 kwietnia 1991 r. - II AKr 33/91) - głównie związek podmiotowo-przedmiotowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami. Im bardziej jest on ścisły, tym bardziej powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich. [wyrok S.A. w Krakowie z dnia 02.07.1992 r. w sprawie II Akr 117/92 KZS 1992/3-9/50].

W tym kontekście bardzo wyraźnie trzeba stwierdzić, iż w odniesieniu do osoby A. Z. brak było istotnych względów optujących, tak jak chciałby tego obrońca, za zastosowaniem przy łączeniu kar reguły pełnej absorpcji. Przyjęcie w wyroku, jako metody rozstrzygnięcia, asperacji [częściowej absorpcji] z jednej strony pozwoliło Sądowi pierwszej instancji uniknąć nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw, do czego, ze względów oczywistych, prowadzi reguła absorpcji oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z pozostających w zbiegu realnym przestępstw oraz praktyczną bezkarność w zakresie pozostałych. Z drugiej zaś strony dało to też możliwość uniknięcia konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikającej z orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasady racjonalności wymiaru kary i humanitaryzmu stosowania kar i środków karnych oraz poszanowania godności człowieka, do czego prowadziłyby oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie kumulacji.

Nie sposób zgodzić się z apelującym, który zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzuca niewystarczające uwzględnienie przy wymiarze poszczególnych kar łącznych okoliczności korzystnych dla skazanego. W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy w Białymstoku precyzyjnie, a przy tym szczegółowo wyjaśnił, jakimi względami kierował się kreując wymiar sankcji. W szczególności Sąd ten w dostatecznym stopniu przeanalizował kwestię istnienia związków przedmiotowo - podmiotowych zachodzących pomiędzy przestępstwami pozostającymi w zbiegu realnym. Wziął zatem pod uwagę odległość czasową pomiędzy czynami, występowanie bądź też brak podobieństwa rodzajowego popełnianych przestępstw, jak też motywację sprawcy. Przede wszystkim jednak bardzo wnikliwie zostały przeanalizowane warunki i właściwości osobiste skazanego. Ich ocena, w kontekście celów prewencji indywidualnej i generalnej, które powinny spełnić orzeczona wobec A. Z. kara łączna nie nasuwa żadnych zastrzeżeń. Szczegółowe omówienie tych kwestii znalazło się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które niewątpliwie jest skarżącemu znane i stąd nie ma potrzeby ku temu, aby kolejny raz je przytaczać.

W tym miejscu warto jedynie odnotować, iż w obszarze rozważań Sądu Rejonowego, wbrew twierdzeniom apelującego, znalazły się zarówno tzw. opinia o skazanym sporządzona przez administrację zakładu karnego, jak i trafna ocena o braku związku przedmiotowego pomiędzy czynem ze sprawy XV K 1376/14 a pozostałymi występami. Tak zatem w żadnym też razie nie można zaaprobować zapatrywania obrony, zgodnie z którym dokument ten miałby jednoznacznie świadczyć na korzyść A. Z.. Prawidłową ocenę w tym względzie zawiera przywoływane już kilkakrotnie uzasadnienie wyroku łącznego. Sąd Odwoławczy stanowisko to w pełni aprobuje, a zaprezentowany tok rozumowania przyjmuje jak własny.

Nie dopatrując się natomiast nieprawidłowości, jakie w postępowaniu instancyjnym winny być wzięte pod uwagę z urzędu, wyrok uznano za prawidłowy i utrzymano w mocy.

O kosztach obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy § 14 ust. 5 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu [Dz. U. z 2013 r. Nr 461].

Na mocy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, biorąc pod uwagę fakt odbywania przez niego kary pozbawienia wolności.